

Միեւնոյն ձեռագրին մէջ Յովհաննէս Վ. իր մասին հետեւեալ տեղեկութիւնը կու տայ. «...Արդ ես ամենանուստ ծառայ Տեառն Յիսուսի, եւ յետինս սպասաւոր նորոյս Սիօնի կաթողիկէի մօրն իմոյ Հռոմէականի անյաղթելի Պետրոսեան Գահին, Յովհաննէս Ազարիայն կուսակրօն արեղայս, եւ աշակերտ ձեռնասուն Տեառն Սարգսի Շնորհալոյ եւ Աստուածաբան վարդապետին Կ. Պոլսեցւոյ եւ Արհիեպիսկոպոսին Կեսարիոյ, մինչ էի ի Հռոմ, յամի Տեառն 1747 Յուլիս ամսոյ 7, կարգեցեալ ի Սրբոյ Ժողովոյն ի վերայ փրօփականտայի դպրատան եղեալ տղայոցն Հայոց, առ ի յուսուցանել եւ վարժել զընթերցմունս հայկականի լեզուի:» Կը պատմէ փրօփականտայի աշակերտաց հետ գրատունը պարտած ժամանակ կը տեսնէ այս գիրքը, որ հին ատեն քոնայ վանքը գրուած էր, թարգմանուած 1325ին Յովհ. Երզնկացի կամ Ծործորեցի վարդապետէն եւ 1705ին Ստեփանոս Վ. Լեհացի փրօփականտայի նուիրած էր. եւ որովհետեւ գրատունէն գիրք տուն տանիլ արգելուած էր, Յովհաննէս Վ. կը գիմէ առ Արթանէս ձեռնագրիչ Աբբեպիսկոպոսն Կեսարիոյ, որ եւ Ս. Ժողովոյ քարտուղար «մնսինյիօր Լերքար Նիքոլայի» ձեռօք Բենեդ. ԺԴ Քահանայապետէն հրաման կ'առնու տուն տանելու եւ ընդօրինակելու: Թէ Յովհ. Վ. 1748էն ետեւ որչափ Հռոմ մնացած է մեզի ծանօթ չէ: Այնուհետեւ Լիբանան գնաց եւ հաստատուեցաւ Զմմառու վանքին մէջ: Այստեղ կաթողիկեայ